

[Socialministeren.]

et fremragende Hoved, men denne Gang har han alligevel brændt sig, endda paa et Omraade, hvor Tallene spiller den afgørende Rolle.

Forklaringen af, at Kommunitilskuddets samlede absolutte Beløb efter Ministeriets Forslag i den nye Arbejdsløshedsforsikringslov ikke bliver reelt forhøjet, for saa vidt angaar den ordinære Forsikring, skønt den Procentsats, hvorefter den beregnes, forhøjes, ligger i, at de nye Tilskudsregler medfører en forholdsvis større Forhøjelse for Statstilskuddets end for Kommunitilskuddets Vedkommende. Ved Forhøjelsen af Tilskuddet gaar Kontingenterne automatisk ned, i det foreliggende Tilfælde saa meget, at Kommunitilskuddet efter den nye, højere Sats, $\frac{1}{3}$ af den foreslaaede Skala, ikke overstiger, hvad den tidligere lavere Sats efter den nugældende Lovs § 13 gav i Forhold til det tidligere højere Kontingent.

Til Belysning af dette Forhold skal jeg anføre et Eksempel, som vistnok er let at forstaa. Efter de nugældende Regler betales der for hver Krone, der tilgaar Forsikringen som Kontingent, et Statstilskud af gennemsnitlig 29 pCt., eller 29 Ø., og et Kommunitilskud af gennemsnitlig 24 pCt., altsaa 24 Ø. Den samlede Indtægt bliver altsaa 1 Kr. plus 29 Ø. plus 24 Ø., d. v. s. 1,53 Kr. Efter de nye Regler bliver det gennemsnitlige Tilskud 88 pCt. af Kontingentet eller 88 Ø. af hver Krone, hvoraf Kommunerne skal bære $\frac{1}{3}$ eller 29 Ø. Den samlede Indtægt bliver altsaa 1,88 Kr., men da der, hvis alt andet er lige, ikke skal tilvebringes mere end 1,53 Kr., maa Tallene reduceres i Forhold til dette Beløb. Man finder herefter et Kontingent af 81 Ø. og et Statstilskud af 72 Ø., hvoraf Kommunerne skal bære 24 Ø.

Statens reelle Tilskud bliver altsaa 48 Ø., svarende til 59 pCt. af Kontingentet mod tidligere 29 pCt., og Kommunitilskuddet 24 Ø. svarende til 30 pCt. af Kontingentet mod tidligere 24 pCt. — Det vil fryde en Matematiker som det ærede Medlem at studere dette nærmere i Enrum.

Endvidere hævdede det ærede Medlem med alle Tegn paa Skræk, at Ændringerne i § 36, saa vidt han forstod, tilsigtede at opheve Arbejdsdirektoratet, eller som det ærede Medlem sagde: skal Direktoratet afløses af et Kontor i Socialministeriet og skal Direktøren ikke længere udnævnes af Kongen? Jeg er i Stand til her fuldstændig at berolige det ærede Medlem, baade med Hensyn til hans Frygt for Direktoratet og for

Arbejdsdirektøren personlig. Forklaringen er ganske simpelt følgende: Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 33 om Direktoratet for Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring lyder saaledes:

„Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen ledes af et under Socialministeriet henlagt Direktorat, hvis Chef er Direktøren for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen. Direktøren udnævnes af Kongen.“

Det forelagte Lovforslags tilsvarende Bestemmelse lyder saaledes:

„Der ansættes under Socialministeriet en Direktør for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen.“

Ændringen i den paagældende Bestemmelse, hvorefter den nugældende Bestemmelses sidste Sætning om, at Direktøren udnævnes af Kongen, er udgaaet, skyldes ganske simpelt, at denne Sætning er fuldkommen overflødig, efter at der i Tjenestemandsløven af 1927, § 6, er fastsat ganske bestemte Regler for Ansættelse af Tjenestemænd, hvoraf følger, at Arbejdsdirektøren skal og maa udnævnes af Kongen. Derfor bør Bestemmelsen selvfølgelig forsvinde af denne Lov.

Lovregelens Forandring i øvrigt skyldes Hensynet til at bringe Regelen i Overensstemmelse med den i Sygekasseloven indholdte tilsvarende Bestemmelse; og der er neppe nogen Anledning til at antage, at Direktørens Stilling i Forhold til Socialministeren skulde blive ændret ved, at man erstatter Bestemmelsen om, at Direktøren er Chef for et under Socialministeriet henlagt Direktorat, med en Bestemmelse om, at Direktøren ansættes under Socialministeriet.

Det har naturligvis ikke paa nogen Maade været Meningen at nedlægge Direktoratet eller at henlægge dets Arbejde til et ministerielt Kontor, lige saa lidt som det vel i 1927 var den ærede daværende Indenrigsministers, det nuværende ærede Medlem Hr. Krag's Mening, da han fremsatte sit Arbejdsløshedsforslag, at berøve Direktoratet sine to Kontorchefer, fordi han lod den Bestemmelse, som hidtil havde staaet i Arbejdsløshedsloven, om, at der som Bistand for Arbejdsdirektøren ved Varetagelsen af Tilsynet med Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen ansættes to Kontorchefer, fuldkommen forsvinde af Loven.

Jeg har altsaa af rent systematiske Hensyn, for at faa den samme Udtryksmaade i Arbejdsløshedsloven som i den nye Sygekasselov, forandret disse Lovbestem-